

Det Anarkistiska Biblioteket

Blodsballaden vid Salt Lake

Ragnvald Biltog

Ragnvald Biltog
Blodsballaden vid Salt Lake
1915

Blodsballaden vid Salt Lake - Ragnvald Biltog - Henning Oberg, 704 Madison
St., Seattle. Washington Printing Co.

www.anarkistiskabiblioteket.se

1915

”Om mitt liv kan hjälpa någon annan arbetare till en opartisk rättegång, så är jag villig att ge det. Om jag genom min levnad har kunnat hjälpa andra till den rättvisa, som blivit mig förnekad, då har jag icke levat förgäves.” - Josef Hillström, inför the Board of Pardons.

Över Utahs vida slätter,
Över Salt Lakes blågrå våg,
Upp mot bärgens vita tinnar,
Tung, novemberdimman låg.

Salt Lake City - med sitt tämpel
Helgat blott åt mormons gud -
Såver, drömmer om ett heligt,
Av gud skrivit, femte bud.

Alla stadens goda män
'Däktigt har sin kvällsbön läst,
Så har stadens alla kvinnor
Och dess höga överst' präst.

Dock, trots böner, det syns ligga
Kvalfylld tyngd på mångens bröst;
Och i mångens hals det bränner,
Liksom eld, av osläckt törst.

Nästa dag när solen uppgår -
Fredagen den nittonde -
Sorgligt drama skall det spelas
Utav lagens väktare.

Blodigt drama skall då spelas -
Skald, som röda sånger kvad,
På sin lott få huvudrollen
Uti "Salt Lakes Blodsblood."

Är det blodet, som skall flyta,
Som nu väcker sådan törst?
Är det maran, som nu ligger
Blytung uppå mångens bröst?

Sakta framåt, skrider natten,
Uti ändlös snigelgång;

Var minut och varje timma
Syns lik evigheten lång.

Vinden börjat smärtfullt kvida,
Dimman lättat har ett grand;
Dagens första, bleka gryning
Syns vid österns himlarand.

Mörka skuggor börja skymta
Fram vid ett och annat hörn,
Styra kosan och försvinna
Bakom fängselmurens krön.

Tyst, på tå, de synes smyga
Fram längs gatans husfasad,
Allas mål är: att bevista
Salt Lakes hemska blodsballad.

Hattar dragna ned i pannan,
Rockens krage väl uppslagen,
Man är på väg till blodig fäst;
Därför döljas anletsdragen.

Barnen ryckas upp ur bädden,
För att be för allas väl,
När som Utahs ordningsmakter
Går att mörda hugstor själ.

Våldsamt ned på knä de tvingas -
"Bed mitt barn! Bed! O, bed!"
Ångestfulla mödrar ropar -
"Ty i dag skall dö the Swede."

Låt oss lämna hemmens gömmen
Blicka bakom fängselport,
För att se med egna ögon
Vad beredskap där man gjort.
Fängselvakten har fördubblats,

Alla portar väl i lås;
Med gevär gå våldets makter -
Nattsvart död skall här begås.

Uti borgens alla celler
Ligga fångar uti bön;
Händer vridas utav ångest,
Böner mumlas under stön.

Uti vaktad cell allena
Dödsdömd fånge såver lugnt,
Ty hans samvet' är det enda,
Som av brott ej kännes tungt.

Döden skrämmer icke skalden,
Ty sitt liv till låns han fått
Utav allas moder, jorden;
Men det var dock intet brott.

Bing, bång, börjar klockan klämta
Tre och trenne dåva slag;
Bing, bång, hörs dessa lungor flämta,
Bing, bång, i dag är Utahs dag.

Fången stiger upp ur bädden,
Gjordar sig för sista gång;
Utanför man andlös lyssnar,
Hör uppå hans svanesång.

”Käckare kämpe aldrig fanns,
Till döden går jag helt glad;
Att med mitt bröst ta bly't emot
Utav Utahs skytteskvad.”

Så han sjöng fast väl han visste,
Att nånstans där stod på lur -
Så grym en död - ej många steg
Ifrån hans egen fängselbur.

JOSEF HILLSTRÖMS TESTAMENTE.

När Joe Hill, sent på kvällen den 18 nov., tillfrågade vad disposition han ämnade göra med sina tillhörigheter, såsom ringaro ch minnessaker m. m., svarade han: att han icke hade några emedan han aldrig trott på sådant; men han hade en sista vilja att meddela, vilken han ville skriva ned. Därpå satt han ned på sängkanten och skrev följande lilla vackra valedikt till världen:

MIN SISTA VILJA

Min vilja den är lätt att decidera,
Ty jag har intet att realisera.

Mig sörjer ingen fader, ingen mor -
”På sten som rullar ingen mossa gror.”

Min kropp? Ack, om blott jag kunde handla,
Till aska skulle då jag den förvandla,
Och låta glada vindar föra bort
Mitt stoft till fjärran, blomfylld ort.

Kanske en blomma då, förvissnad re'n,
Kan hämta must och gå i knopp igen.
Det är min allra sista avskedsdrill;
God lycka till er alla -

Joe Hill.

I hans bröst ett blodvarmt hjärta,
Våldsamt hamrar, taktfast slår,
Och uti dess gömda kamrar,
Känslövågor skyhögt går.

Blicken fast och obeslöjad,
Varje kroppens muskelknut
Fylld av hårda, spända närver;
Allt är stålsatt för sitt slut.

Uti hjärnans labyrinter
Blott den tanken nu sig rör:
Som konstnär det har jag levat
Som konstnär i dag jag dör.

Uti bojor slås martyren -
Dödens vandring börjar nu -
Borgens vakter honom leda
Tvänne före, efter tu.

Ingen fruktan, ingen tvekan,
Fången går med raska steg
Uppå livets sista vandring -
Varje man i ledet teg.

Läjda mördare ej möta
Kan martyrens ögonpar;
Därför man omkring hans huvud,
Svart, en bindel knutit har.

Fram till dödens stol man leder
Hjälten uti drama styggt -
Lagens drängar synes blicka
På varandra mörkt och skyggt -
Ledigt han sig ned där sätter,

Liksom gällde det en fäst
Ibland allra bästa vänner
Och han själv var hedersgäst.

Fångens unga, starka lemmar
Surras fast vid dödens stol;
Medan dagens första strålar
Sändes ned från himlens sol.

”Fånge, jag dig vill förtälja,
Dagens sol har just uppgått;
Enligt lagen är nu tiden
Då du sona skall ditt brott.

Med ditt liv du nu skall gälta
För det brott, som du begått;
Att ditt avskedsord få säga
Har du tre minuter fått.”

Med en skälvning uppå rösten
Har konstapeln talat slut.
Med en stämma, klar och stadig,
Höres fången ropa ut:

”Mitt samvete är rent och fritt;
Aldrig jag en orätt gjort.
Som en stridsman nu jag lämnar
Denna våldets mörka ort.

Uti sista livsminuten
Känner jag uti min själ,
Ingen fruktan, ingen feighet.
Välan - nu jag går. Farväl!”

Så de lödo avskedsorden
Ifrån dödsdömd sängarsjäl.
Kamrat, vi svara: på din oskuld
Helt vi tro - och nu farväl.

”Färdigt!” hörs konstapeln ropa
Hän mot dolda mördare.
”Ge Fyr! Låt gå!” Strax hörs svara
Dödsdömd skald och hädare.

”Vänta!” Uti starkt kommando
Samma mördare då hör -
Uppå skaldens hädarläppar
Satiriskt leende sig rör.

”Sikta!” Ljuder nu kommandot -
Skaldens röst på nytt man hör.
”Ge Fyr!” Högt han åter ropar -
Sjunker samman, bleknar, dör.

Emot bärgens höga tinnar,
Salvans ekon höres gå.
Frihetskämpens ädla hjärta,
Sargat - slutat har att slå.

Inför oss, som honom sörja -
Inför dem, som världar styr -
Joe Hill satt fint exempel,
Hur att dö bör en martyr.

Blod, träng fram ur mina ögon,
Bryt i strida floder fram;
Att med dig jag må begråta
Nattsvart dåd och djävulsk skam.
Flyt i floder, flyt i strömmar
Strida, röda, rödare;
Att jag må med blodskrift rista:
Mene tekel, mördare.
